

Thời Chiêu Hòa: Góc tối – Pachinko

Có thể xem như tôi là người Việt tị nạn đầu tiên ở Osaka. Chiêu mình đi làm công tác xã hội với đồng lương “chết đói” nhưng điều đó không quan trọng bằng việc được nhiều thời gian hơn cho cá nhân để thực hiện những ước mơ. Tuy nhiên... chỉ vài tháng là tôi bớt cái “lãng mạn” tuổi trẻ. 80.000 Yen, tức khoảng 500 Đô Mỹ chỉ vừa đủ để trả tiền nhà và sinh hoạt ăn uống hàng ngày. Cà phê cà pháo với bạn bè hạn chế tối đa, chưa kể tiền xăng, tiền sửa xe mỗi khi phải đi xa giúp đỡ cho một ai đó cần mình đưa đi làm các thủ tục giấy tờ, đi khám bệnh, giúp con họ vào trường học, v.v. Và điều làm tôi trần trọc nhất là sự giúp đỡ cần thiết cho gia đình bên Việt Nam đã giảm đi nhiều. Tôi chỉ có thể nói với ba mẹ là đi học nên không dư dả như ngày xưa. Mẹ tôi thương con nên lúc nào liên lạc về, bà chỉ nói con một thân một mình, giữ gìn sức khỏe được là mẹ vui.

Nghĩ tới mẹ là tôi nhói lòng. Năm 17 tuổi bà xuống tàu “há mồm” di cư vào Nam một mình, vài năm sau lấy chồng, gặp phải ông chồng tính nóng như lửa. Tới lúc ông nguội tính, bà đã nằm xuống.

Tháng 3/75, Nha Trang đổi chủ. Ba tôi trước đó làm công việc liên quan âm thanh và có bạn bè nhiều bên thành phần thứ 3 (gọi là Hòa hợp hòa giải) nên được mời ra phụ trách sở thông tin Nha Trang. Bao nhiêu máy móc ông đem lên cơ quan phục vụ, mừng vì “hòa bình” đã đến. Nhưng ngày vui chóng tàn... Tháng 6, các cán bộ ngoài Bắc vào tiếp thu,

ông bị về vườn... trắng tay. Tất cả thiết bị được nhà nước mới quản lý dùm. Nhà tôi hoàn toàn không có một đồng thu nhập, lũ con nheo nhóc. Mẹ tôi từ trước tới nay chẳng biết buôn bán gì cả, nhưng chẳng lẽ ngồi nhìn chồng con chết đói... bà lục lọi trong cái kho đồ phế thải của ba tôi, gỡ từng sợi dây điện, transistor, bóng đèn, diod... rồi ra chợ Đầm trải tờ giấy báo để mấy món phụ tùng điện linh tinh đó bán cầu may. Không hiểu sao cũng có người mua, đủ trang trải sống qua ngày. Sau này hết đồ nhà thì có mấy cậu bộ đội gỡ đồ phế thải còn sót lại trước năm 75 ở các cơ quan, căn cứ đem ra cho bà nhờ bán rồi chia nhau chút tiền lời nhỏ nhoi. Tôi lúc đó vào Thủ Đức được bà nội và cô nuôi nên không hiểu hết những khổ cực của bà. Tới lúc không thể ở lại, cần số tiền lớn lúc đó (3 cây vàng) để ra đi, bà gom hết, giấu chồng đưa cho tôi. Mẹ con đánh ván bài số mệnh.

Sau khi tới Nhật đi làm, tôi giục bà nghỉ ngơi để tôi lo sinh kế gia đình. Bà nghỉ, tôi bên này lại đổi hướng không còn làm cho công ty nữa. Trước đây hàng tháng gửi về cho cái máy, thùng quà bán chi tiêu; giờ mật độ gửi quà kéo thành ba hoặc bốn tháng. Tôi nghĩ bà cũng khổ tâm lắm. May mắn thằng bạn đẹp trai biết chơi đàn về ở cùng nhà với tôi để chia sẻ khó khăn. Tên này là một thằng có tài, không học nhạc căn bản nhưng đánh rất chuẩn; ăn nói rất hay nên tôi cùng với hắn chơi nhạc, làm MC đám cưới cho bạn bè suốt mấy chục năm trời. Nhiều người chung quanh nói giỡn, chắc tôi và hắn pê đê... hắn phang lại:

- Đưa người yêu mày cho tao thử xem, biết liền.

Chung quanh hắn lúc nào cũng có bóng hồng; Nhật có,

Việt có... nhưng hẳn rất thủy chung. Cặp một là một duy nhất chứ không bắt cá hai tay trong khi tôi không có bóng nào, lại cứ muốn đưa hai tay ra bắt!

Ông đàn anh cựu sinh viên thấy sinh hoạt của tôi “taihen” (đại biến!) như vậy nên tìm hàng gia công đem về văn phòng cho tôi làm kiếm thêm chút đỉnh. Ngày ông chở hàng về, mở ra... toàn đồ lót phụ nữ, công việc đơn giản như “đang giỡn”, xếp cho đẹp, bỏ vào bọc để họ đưa ra các cửa hàng. Đồ “nhỏ”, một cái 1 Yen. Làm quen thì một phút xếp được hai cái. Một tiếng được 120 Yen. Tôi chỉ rảnh buổi sáng vì buổi chiều đi học, bốn tiếng được gần 500 Yen. Tháng “cải thiện” được chừng 8.000 Yen. Vừa làm vừa nghĩ viết bài báo gì cho tháng này và nhớ tới danh tướng Phạm Ngũ Lão ngày xưa ngồi đan sọt lo chuyện đánh Tàu mà tự an ủi cho đỡ “nhục”:

- Cụ Lão đan sọt lo việc nước.

Ta ôm đồ lót nghĩ vần thơ!

Bốn tiếng mà chưa được 3 Đô La, nản lắm... Từ “taihen” trở thành “Hentai” (Biến thái) lúc nào không biết. Đang lúc không biết xoay sở làm sao, quế nhân lại phù trợ. Ông bạn từng giới thiệu tôi vào làm công ty anh ta và hướng dẫn tham quan phố đèn “Phi điền tân địa” một hôm tới văn phòng rủ tôi ra chỗ “lạ”.

- Tao chỉ cho mày cái này, nếu hên và có khiếu mày sẽ sống thoải mái nhưng mày phải giữ kín, không cho ai biết. Tôi gật đầu ngay.

Anh ta đưa vào tiệm Pachinko. Đây là nơi chơi cờ bạc hợp pháp duy nhất của Nhật. Hình thức là bỏ tiền mua bi,

hoặc đồng tiền kẽm (đồng xèng). Cho vào máy, vặn cái nắm để bi bắn lên trong khung máy; khi bi lọt vào cái lỗ trung tâm, ba con số điện tử sẽ quay; nếu ba con lẻ giống nhau 111, 333, 555, 777... nó sẽ cho ra đạn (một danh từ được dân chơi để chỉ viên bi) ồ ạt. Ra một thau, đem tới quầy trong tiệm đổi thành những cái thẻ mạ vàng. Sau đó đem những cái thẻ này ra khỏi cửa tiệm đổi tiền ở một kiosk nằm khuất gần đó, được chừng 5.000 Yen.

Sở dĩ phải qua hai ba giai đoạn là luật pháp Nhật không cho chơi cờ bạc trực tiếp bằng tiền. Đánh bài mà có tiền là coi như bất hợp pháp. Do đó trong tiệm Pachinko mua bi là để giải trí; nếu trúng bi, họ đổi thành thẻ (dạng quà tặng); và mình mang ra ngoài bán thẻ đó thành tiền.

Ngoài đua ngựa, đua thuyền, đua xe đạp... là hình thức cờ bạc truyền thống nhưng phải đi xa, người Nhật chọn các tiệm Pachinko vào giải trí sau một ngày làm căng thẳng. Ai máu mê cờ bạc sẽ rất mệt, nếu không trúng bi, 10.000 Yen (gần 100US\$) đi đứt trong vòng 30 đến 45 phút. Ngồi ba tiếng mà không ra đạn là tiền xài vặt của vợ cho tháng đó coi như đi đong. Tuy nhiên, thời Chiêu Hòa, mấy thằng chủ tiệm cũng còn nhân đạo, cài máy ăn máy thua đều nhau nên nếu chịu khó chạy tìm máy, cũng có thể đứt túi. Đó là chơi đàng hoàng, còn chơi mánh kiểu Việt Nam ta, tôi sẽ đề cập sau.

Kiểu cài máy ngày xưa của cửa tiệm cũng lắm nhiều khê. Sau khi tiệm đóng cửa, khách ra về hết, chỉ còn trưởng tiệm ở lại mở khung kính máy cho một "kỹ sư sửa đình". Ông thợ cả này sẽ dùng một cái búa nhỏ, gõ vào cái đình cửa ngõ trên đường bi lọt vào lỗ trung tâm. Hấn mà cho

khép đính, coi như máy đó bị “điếc” (bi khó vào được), còn máy cho ăn, sẽ cho đính hỏ một chút xíu, mắt dân thường không thể nào dò được. Hàng trăm máy trong tiệm sẽ được điều chỉnh như vậy để thay đổi máy trúng hàng ngày.

Trở lại ông bạn tính truyền nghề gì cho tôi trong cái tiệm đầy khói thuốc này? Anh không chơi bi mà mua đồng xèng bỏ vào máy Slot kiểu trong sòng bài Las Vegas.

Máy Slot trong tiệm Pachinko khoảng giữa thập niên 80 là loại American. Màn hình là cuộn quay ba hàng với hình ảnh trái cây và những con 7. Cho ba đồng xèng vào, đập lên cái nắm, cuộn hình sẽ quay và sau khi bấm từng hàng cho nó dừng lại, nếu có ba con 7 thẳng hàng (trên, giữa, dưới hoặc nằm chéo thẳng hàng), lúc đó máy sẽ đổ thêm đồng xèng ra. Cứ tiếp tục cho từng đồng vào và đập thì ba con 7 thẳng hàng ra liên tục cho tới khi đổ ra một lượng đồng nhất định trị giá khoảng 5000 Yen (40US\$) là đem đi đổi được.

Anh nói tôi theo dõi cuộn hình, tôi cũng nhìn cho tới lúc anh nói, nó sắp ra 7. Và đúng như thiệt, trong chừng chục vòng 3 con 7 xếp thẳng hàng với tiếng nhạc chào mừng réo rắt. Anh hỏi tôi:

- Trước khi nó ra 7 mà có thấy gì không? Tôi lắc đầu:
- Thấy nó quay thôi.

Ông anh tốt bụng giải thích:

- Tí nữa mà nhìn kỹ mỗi lần tao đập cái nắm. Bình thường cuộn hình quay như nhau, tuy nhiên khi nào mà nó giựt một cái trước khi quay thì lúc đó là vào khớp, trong vòng 1000 Yen (chừng chục vòng) sẽ ra 7.

Biết tôi không có tiền, anh còn lấy một nắm đồng xèng đưa cho tôi trước khi đi đổi. Tôi ngồi vào máy, hồi hộp

giống như khi đi tham quan phố đèn đỏ. Cuộc đời tôi thay đổi từ đây.

Rất nhanh, tôi nhận ra cuộn hình bị giựt, và bỏ 1000 Yen mua thêm đồng kẽm cho tới lúc nó ra. Từ đó, tôi già từ việc gấp đồ lót “lo việc nước non”. Tuy nhiên buổi sáng phải có mặt ở văn phòng nên không ra tiệm chơi được. Tôi chỉ vào sau giờ học và ngồi tới khi tiệm đóng cửa. Mỗi ngày chắc 4 tiếng.

Lâm vào chiến trường mới tích lũy thêm kinh nghiệm... Tôi thử bắt 7 ngay sau khi vào khớp để khởi vốn thêm 1000 Yen. Thí nghiệm bằng cách ngó vào cái khe cuộn hình; trong cuộn hình có vết nối của tấm phim hình dán lên cuộn. Vết nối đó chạy qua con mắt mình một khoảng khắc, bấm nút theo cảm nhận. Hình 1 và 2. thì để ra con 7; tuy nhiên hình 7 thứ 3 trật lên trật xuống. Tôi dùng nhịp nhạc 4/4. Bắt nhịp thứ 3 và 4 sau khi vết nối chạy qua không xong thì thử bấm ở nhịp 2 sau dấu móc lặng. Một; hai; móc lặng, bụp! Trúng chóc, luồng điện chạy dài trong người...

Tôi trở thành người “nhiều mặt”, buổi sáng là nhân viên thiện nguyện, buổi chiều là học sinh và buổi tối là “sát thủ” Slot. Nói sát thủ cho vui chứ thực sự nhờ nhịp nhạc mà tôi trở thành cao thủ trong tiệm, chỉ cần thử một máy ba miếng đồng tiền, tôi biết nó có bị bỏ sót do ai đã vào khớp mà không đánh tiếp hay không. Và nếu máy thử chừng vài ba dòng mà không vô khớp thì bỏ đi tìm máy khác. Nhiều khi liếc thấy máy của ông bà già ngồi chơi bên cạnh đã vào khớp mà sắp hết tiền, tôi bấm giúp... lâu lâu cũng phải lương thiện một chút để chúng thương. Tính ra mỗi tối, tôi kiếm được trên dưới 20.000 yen (200US\$).

Ở tựa bài, tôi để “Góc tối” vì chuyện đi chơi Pachinko, ngoài ông bạn sư phụ, chỉ thằng bạn sống chung và hai thằng em kết nghĩa biết thôi. Mà cả ba, nay đều sang lập nghiệp ở xứ sở Kangaroo. Còn ông bạn sư phụ hiện là Shacho (giám đốc) một xưởng sản xuất còn ở Osaka.

Tôi rủng rỉnh hơn xưa, thằng bạn sống cùng cũng được chỉ chiêu sau khi sư phụ đồng ý... Từ từ tiếng đồn máy America có khớp lan rộng, ngay cả trong giới chơi máy người Nhật. Chỉ ba tháng sau, tất cả các cửa tiệm Pachinko đổi máy. Loại máy mới Topicana khó chơi hơn và cho ra đồng ít hơn. Tuy nhiên tôi cũng được thụ giáo loại khớp mới của Topicana chừng ba tháng. Kiếm đủ tiền cho các sinh hoạt, mua nhạc cụ, đổi chiếc xe hơi tốt hơn và để dành chút ít đóng tiền học phí khi đổi qua trường cao đẳng chuyên môn sau này. Khi hai loại máy “bức tử”, tôi ngưng luôn Pachinko vì con người tôi thuộc loại chỉ chơi cờ bạc khi chắc thắng 100%.

Lúc đó một số người Việt Nam chuyển hẳn sang chơi chuyên nghiệp, gọi là “đi búng” (Đi bắn đạn). Khi các loại máy khớp không còn, các bạn ta chuyển sang chơi mánh. Mánh đầu tiên là thoa nước miếng lên bi. Đúng ra mánh này được các chàng “bạo lực đoàn” (Mafia) Nhật sử dụng lâu rồi. Nhưng các chàng vệ sinh, dùng dầu bóng brillantine trên tóc, thỉnh thoảng vuốt tóc rồi thoa lên bi. Chất bóng làm bi trơn hơn, dễ lọt vào lỗ hơn. Kiểu chơi này dễ bị nhân viên đứng máy phát hiện. Chỉ cần thấy ai vuốt đầu, sau đó máy trúng là họ tới đằng sau dòm ngó ngay. Còn Việt Nam ta, đúng là “đỉnh cao trí tuệ”, chỉ cần che miệng giả bộ như ho, làm một bãi nước miếng vào tay xong đưa

lên bi, làm động tác giả sắp xếp lại đường bi; sau khi bi vào khung là chạm điện, bay loạn với mức độ mạnh hơn, dễ vào lỗ hơn... Và cũng dễ bị bệnh hơn. Thường phe ta tổ chức thành nhóm bốn hay năm người, vừa đủ lên chiếc xe, vì chơi một tiệm hay bị bể nên phải rong ruổi khắp nước Nhật hành nghề.

Một thời gian, các chủ tiệm Pachinko, công ty chế tạo máy cũng phát hiện (thua quá mà) nên thay đổi thiết kế mạch điện. Nước miếng hết ép phê. Giới “sửa máy” (một danh từ khác chỉ dân đi búng vì sau này khi về Việt Nam kiếm vợ hay được hỏi làm nghề gì bên Nhật, các chàng nổ là “Kỹ sư sửa máy”) chuyển phương tiện từ “phần mềm” (Nước miếng) thành “phần cứng” là những thẻ nhựa mỏng chọc vào khe mở bi hay đồng xèng đổ ra. Có người còn liên

hệ với băng đảng bạo lực đoàn để mua dụng cụ phá “sóng từ” điều khiển số quay. Đây là hình thức vi phạm pháp luật hoàn toàn nên bị bắt không ít. Và tôi trở thành thông dịch bắt đắc dĩ cho cảnh sát khi họ chộp được những người bạn ta... cũng vì lẽ đó.

Để kết thúc chương này, tôi thật tình khuyên mấy bạn mới qua đừng bao giờ vào Pachinko, trải nghiệm một vài ngàn Yen cho vui thì được chứ hiện nay, máy ăn thua đều do người chính tại chỗ từ phòng điều lệnh trung ương của tiệm. Thấy khách hàng mới toanh, họ sẽ cho máy người đó ngồi ăn một hai chậu xong bắt đầu siết lại. Ai không có máu cò bạc, rút nhanh còn bảo toàn lấy thân, dính máu đỏ đen, một chết hai bị thương! Mà chết vì cái này hổng ai thương.

- Đánh lớn thua lớn, đánh nhỏ thua nhỏ

Càng đánh càng thua, đánh đâu thua đó...

(Và... tới lúc) - không đánh cũng thua. (là chuyện có thật của một cậu du học sinh qua, mê Pachinko, mượn tiền mượn bạc bạn bè, hết... đi mượn xã hội đen... bây giờ không còn gì để chơi mà cũng không có gì để trả. Học không xong, chúng bạn đi tìm đòi nợ, về Việt Nam thì mất mặt... Than ôi!)

Thế Hy SB71